

HOOFDSTUK 1

QUIN

Het zou toch fijn zijn als ik dit zou overleven, dacht Quin. Ze dook naar rechts terwijl het zwaard van haar tegenstander langs de linkerkant van haar lichaam suisde en bijna haar arm afhakte. Quins eigen zweepzwaard lag opgerold in zweepvorm in haar hand. Met een knal sloeg ze het uit tot een lang, stevig zwaard. *Het zou echt zonde zijn als hij nu mijn hoofd kapotsloeg. Ik ben er bijna.* De enorme man met wie ze vocht leek het een geweldig vooruitzicht te vinden dat hij haar misschien ging vermoorden.

De zon scheen in Quins ogen, maar in een reflex stak ze haar wapen omhoog om de volgende slag van haar belager af te weren voordat hij haar schedel doormidden kliefde. Zijn zwaard bonkte zo hard tegen het hare dat ze het gevoel had dat ze een boomstam op haar hoofd kreeg en ze zakte door haar benen.

‘Nu heb ’k je!’ brulde haar tegenstander. Alistair MacBain was de grootste man die ze kende. Hij boog zich over haar heen en zijn rode haar lichtte op als een boosaardige Schotse halo in de stoffige zonnestralen die door het dakraam vielen. Hij was tevens haar oom, maar dat betekende op dit moment niets.

Quin schoof naar achteren. De enorme arm van Alistair zwaaide met zijn gigantische zwaard alsof het een dirigeerstokje was. Hij wil me echt vermoorden, besepte ze.

Ze liet haar blik door de ruimte glijden. John en Shinobu zaten op de vloer van de schuur en staarden haar aan; ze omklemden allebei hun zweepzwaard alsof het een reddingsboei was, maar ze konden niets voor haar doen. Dit was háár gevecht.

‘Aan hen heb je ook niks, hè?’ merkte haar oom op.

Quin worstelde zich op één knie omhoog en zag de snelle polsbeweging van Alistair waarmee hij zijn reusachtige zweepzwaard van het lange, smalle model dat hij had gebruikt in een massieve, levensgevaarlijke *claymore* veranderde – het favoriete zwaard van een Schot om de genadeklap mee uit te delen. Het zwarte materiaal waar zijn wapen uit bestond kroop als olie terug over de kling en werd weer hard. Alistair hield het zwaard boven zijn hoofd en stootte het recht naar haar schedel. Hoeveel van Quins voorouders waren al door dit soort zwaarden in mootjes gehakt?

Ik denk na, en daarom ga ik eraan, zei ze tegen zichzelf.

zoekers dachten niet na als ze vochten. En als Quin het geratel in haar hoofd niet heel snel het zwijgen oplegde, lagen haar hersenen straks door Alistairs toedoen verspreid over het schone stro van de vloer. Die ik net geveegd heb, dacht ze. En toen: Jemig, Quin, kappen nou!

Net zoals ze de spieren van haar hand zou aanspannen om een vuist te maken, zo spande ze nu haar geest. Het werd onmiddellijk rustig in haar hoofd.

Ze zag de *claymore* van Alistair op zich afkomen. Zijn ogen keken op haar neer terwijl zijn armen met het zwaard maaiden; zijn voeten stonden iets uit elkaar, de ene vlak voor de andere. Zijn linkerbeen trilde heel even, alsof hij een klein beetje uit balans was. Meer had ze niet nodig. Het was een zwakke plek.

Vlak voordat het zwaard van Alistair door haar voorhoofd kon dringen, dook Quin weg en draaide ze haar lichaam naar hem toe. Haar pols bewoog al om haar zweepzwaard van vorm te laten veranderen. Het kromp ineen en leek een fractie van een seconde een zwarte, olieachtige vloeistof te worden, om vervolgens te verstijven tot een dikke dolk. De *claymore* van haar oom miste haar hoofd en raakte met een harde bonk de vloer achter haar. Op hetzelfde moment schoot Quin naar voren en begroef haar wapen in de linkerkuif van Alistair.

‘Aaah!’ schreeuwde de grote man. ‘Je hebt me te pakken!’

‘Ja hè, oom?’ Ze voelde haar mondhoeken omkrullen in een tevreden glimlachje.

In plaats van een hap uit zijn been te snijden verschrompelde Quins zweepzwaard zodra het de kuif van Alistair raakte: net als het zwaard van Alistair stond het in de oefenstand, waardoor het zijn tegenstander niet

daadwerkelijk kon verwonden. Maar als dit een echt gevecht was geweest (en zo had het wel gevoeld), zou Alistair nu uitgeschakeld zijn.

‘Afgelopen!’ riep Briac Kincaid, Quins vader, vanaf de andere kant van de schuur.

Ze hoorde John en Shinobu joelen. Quin trok haar wapen weg bij het been van Alistair en het nam weer de vorm van een dolk aan. Alistairs eigen zwaard stak vijftien centimeter in de samengepakte aarde van de vloer. Hij maakte een snelle draaibeweging met zijn pols om het zweepzwaard los te trekken; het kronkelde uit de grond en rolde zich op in zijn hand.

Het gevecht had plaatsgevonden in het midden van de grote trainingsschuur, waarvan de oude stenen muren oprezen rond de aarden, met stro bedekte vloer. Het zonlicht viel naar binnen door vier grote ramen in het stenen dak en er waaide een briesje door de openstaande schuurdeuren, waarachter een uitgestrekt weiland zichtbaar was.

De vader van Quin, hun hoofddocent, liep naar het midden van de schuur en Quin beseftte dat het gevecht met Alistair nog maar de warming-up was geweest. Het zweepzwaard dat Briac in zijn rechterhand droeg was een kinderspeeltje vergeleken met het wapen dat voor zijn borst was vastgegespt: een ontwrichter. Het was gemaakt van iriserend metaal en leek op de loop van een groot geweer, of zelfs een klein kanon. Quin hield haar ogen strak op de ontwrichter gericht en zag de regenboogkleurige schittering toen Briac door een baan zonlicht stapte.

Ze wierp een snelle blik op Shinobu en John. Die leken te begrijpen wat ze dacht: Zet je schrap. Geen idee wat er nu gaat gebeuren.

‘Het is zover,’ zei haar oom Alistair tegen de drie leerlingen. ‘Jullie zijn oud genoeg. Sommigen van jullie,’ en nu keek hij naar John, ‘zijn eigenlijk zelfs al te oud.’

John was zestien, een jaar ouder dan Quin en Shinobu. Officieel had hij de eed al moeten afleggen, maar hij was pas op latere leeftijd aan zijn training begonnen: op zijn twaalfde, terwijl Quin en Shinobu acht waren geweest. Hij vond dat zelf ontzettend frustrerend en zijn wangen begonnen te gloeien na de opmerking van Alistair, iets wat door zijn bleke huid goed zichtbaar was. John was knap, met fijne gelaatstreken, blauwe ogen en bruin haar waar een zweem van goud in lag. Hij was sterk en snel, en Quin was al een tijdje verliefd op hem. Hij keek haar even aan en vroeg geluidloos: Gaat het? Ze knikte.

‘Vandaag moeten jullie laten zien wat je waard bent,’ ging Alistair verder. ‘Zijn jullie Zoekers? Of zijn jullie smerige hoopjes paardenstront die we straks van de vloer moeten scheppen?’

Shinobu stak zijn hand op en Quin vermoedde dat hij ‘Toevallig ben ik inderdaad een smerig hoopje paardenstront, meneer...’ wilde zeggen.

‘Dit is niet om te lachen, jongen,’ zei Alistair om Shinobu de mond te snoeren voordat hij zijn bijdehante commentaar kon leveren.

Shinobu was de neef van Quin en de zoon van de roodharige reus die zojuist had geprobeerd haar te onthoofden. De moeder van Shinobu was Japanse geweest en in zijn gezicht waren de mooiste trekken van het Oosten en het Westen tot een haast volmaakt geheel versmolten. Hij had steil, donkerrood haar en een pezig lichaam dat nu al langer was dan dat van de gemiddelde Japanse man. Hij sloeg zijn ogen neer, alsof hij zich wilde verontschuldigen voor het feit dat hij Alistair niet meteen serieus had genomen.

‘Voor jou en Quin is dit misschien wel ’t laatste oefengevecht,’ legde Alistair uit aan Shinobu. ‘En John, voor jou is dit je kans om te bewijzen dat je hier thuishoort. Hebben jullie dat begrepen?’

Ze knikten alle drie. Maar John kon zijn blik niet van de ontwrichter op het bovenlichaam van Briac afhouden. Quin wist wat hij dacht: Het is niet eerlijk. En het wás ook niet eerlijk. Van hun drieën was John de beste vechter... behalve als er een ontwrichter in het spel was.

‘Maak je je zorgen, John?’ vroeg Briac. Hij gaf een klap op het vreemde wapen voor zijn borst. ‘Leidt deze jongen je af? Hij staat nog niet eens aan. Hoe moet dat nou als hij straks wél aan staat?’

John hield wijselijk zijn mond.

‘Haal je wapen uit de oefenstand,’ sommeerde Alistair.

Quin keek naar de greep van haar zweepzwaard. Aan het eind van het gevest zat een smal gleufje. Uit een zakje op het verweerde leer van haar rechterlaars haalde ze iets wat op een kleine, afgeplatte cilinder leek, gemaakt van hetzelfde zwarte, olieachtige materiaal als haar zwaard. Ze stopte het in de gleuf in de handgreep en haar vingers verstelden automatisch de kleine schuifjes op het staafje. Toen de laatste schuif op zijn plek zat trilde het zweepzwaard even in haar hand en het voelde meteen anders, alsof het klaar was om te doen waarvoor het gemaakt was.

Ze vouwde haar linkerhand om de punt van de kling en keek hoe die rond

haar hand smolt. Zelfs nu hij aanstond zou hij haar nooit bezeren. Maar anderen waren niet veilig meer.

Quins hart begon sneller te kloppen toen ze zag hoe haar vader en Alistair hun zweepzwaard uit de oefenstand haalden. Een gevecht met geactiveerde wapens was geen gemakkelijke opgave. Maar als ze het er goed van afbracht, lag haar vaders goedkeuring binnen handbereik en dan zou ze in navolging van haar voorouders eindelijk de edele taak van Zoeker op zich mogen nemen. Vanaf haar vroege jeugd had ze de verhalen van Alistair gehoord over Zoekers (of *Seekers*, zoals ze hier in Schotland zeiden) die hun vaardigheden inzetten om de wereld te verbeteren. Ze trainde al vanaf haar achtste om die vaardigheden zelf ook te verwerven. Als ze nu goed vocht, zou ze eindelijk een van hen worden.

John en Shinobu hadden hun zweepzwaard ook omgezet. Er hing nu een andere energie in de stal, een gespannen waakzaamheid. Quins blik kruiste die van John en ze probeerde met haar ogen te zeggen dat ze gingen winnen. Hij gaf haar een subtiel knikje. Zorg dat je er klaar voor bent, John, dacht ze. We gaan het samen doen, zodat we samen kunnen zijn...

Er snerpte een hoog, schel geluid door de stal, zo doordringend dat Quin zich heel even afvroeg of het alleen in haar hoofd zat. Maar toen ze het gezicht van John zag wist ze dat dat niet zo was. Het vreemde wapen dat haar vader droeg, de ontwrichter, was tot leven gekomen. De onderkant was net zo breed als haar vaders borstkas en werd met riemen over zijn schouders en rug op zijn plek gehouden. De loop was vijftientig centimeter breed en in plaats van één groot gat zaten er honderden kleine gaatjes in het glanzende metaal. De gaten hadden verschillende afmetingen en leken willekeurig geplaatst, wat het wapen een nog dreigender aanblik gaf. Toen de ontwrichter op volle sterkte was, stierf het hoge gepiep weg, om plaats te maken voor een elektrisch geknetter in de lucht rond het wapen.

Shinobu schudde zijn hoofd alsof hij het geluid uit zijn oren probeerde te krijgen. 'Is dat speeltje niet een beetje gevaarlijk als we met zo veel mensen tegelijk vechten?' vroeg hij.

'Als je in dit gevecht 'n fout maakt is de kans groot dat je gewond raakt,' zei Alistair. 'Of zelfs... ontwricht. Vandaag is alles toegestaan. Laat dat maar even goed tot je doordringen.'

De drie leerlingen hadden de ontwrichter wel eerder zien afgaan, hadden

zelfs geoefend om het wapen te ontwijken in drillsessies van één tegen één, maar ze hadden nog nooit meegemaakt dat het bij een gevecht met geactiveerde wapens werd gebruikt. De ontwrichter was gemaakt om angst te zaaien, en dat lukte. Ons doel is eervol, herhaalde Quin in zichzelf. Ik zal niet bang zijn. Ons doel is eervol; ik zal niet bang zijn...

Alistair viste met zijn zweepzwaard een voorwerp uit een metalen trog aan de zijkant van de stal. Het was een zware ijzeren ring, ongeveer vijftien centimeter breed, verpakt in dikke stof en gedrenkt in pek. Alistair wierp het ding de lucht in.

Terwijl de ijzeren ring boven hen tolde, stak Alistair een lucifer aan. De schijf viel naar hem toe en hij ving hem weer op met zijn zweepzwaard. Hij hield de lucifer erbij en de drie leerlingen zagen de ring vlam vatten. Met een kwaadaardige glinstering in zijn ogen liet Alistair de ring rondjes draaien om zijn zwaard.

‘Vijf minuten,’ zei hij met een blik op de klok die hoog aan de muur hing. ‘Zorg dat ’r niks in brand vliegt, dat je blijft leven zonder je verstand te verliezen, en dat je aan ’t end deze schijf in handen hebt.’

De leerlingen keken de schuur rond. Langs de muren stonden balen stro opgestapeld, op de grond lag los stro, er stonden oude houten rekken met oefenmateriaal en aan het plafond hingen klimtouwen, om nog maar te zwijgen van de schuur zelf, met zijn houten balken en dakspanten tussen de stenen muren. Het kwam erop neer dat ze met een brandende schijf gingen overgooien in een schuur vol brandhout.

‘Geen brand!’ mompelde Shinobu. ‘We mogen blij zijn als we de boel hier niet helemaal laten affikken.’

‘Het lukt ons wel,’ fluisterden Quin en John in koor. Ze wisselden een snelle glimlach en Quin voelde de arm van John warm en sterk tegen de hare duwen.

Alistair wierp de schijf omhoog naar de dakspanten.

‘Laat zien wat je kunt!’ brulde Briac terwijl hij zijn zweepzwaard uitsloeg. Toen renden Alistair en hij met geheven wapens op de leerlingen af.

‘Ik pak ’m wel!’ riep Shinobu, en hij ontweek Alistair door naar het midden van de schuur te rennen, waar de schijf tollend naar het stro op de vloer viel.

Quin zag dat Briac het op John gemunt had. Met een korte polsbeweging liet hij zijn zweepzwaard veranderen in een kromzwaard waar hij een brede

boog mee beschreef, met de bedoeling John in tweeën te hakken. Ze zag John met zijn zweepzwaard zwiepen om de houw af te weren, en toen viel Alistair haar aan.

‘Ik heb hem!’ riep Shinobu terwijl hij de brandende schijf opving met zijn zweepzwaard. Het ding gleed naar zijn hand en hij brandde zijn vingers aan de vlammen, zodat hij de schijf langs de kling weer naar de punt van zijn zwaard moest laten cirkelen.

Alistair haalde uit naar Quin en ze dook opzij terwijl ze haar zwaard in een kortere dolk veranderde die ze naar zijn rug stootte. Hij draaide zich vliegensvlug om om haar aanval af te weren en duwde haar wapen weg.

‘Niet snel genoeg, meissie,’ zei hij. ‘Je aarzelt als je toeslaat. Waarom? Straks zul je ’t meest waardevolle voorwerp dat ooit door mensen is gemaakt in handen hebben, waar of niet? Dan kun je niet aarzelen. En als je *Daar* bent, als je *ertussen* stapt, is elke aarzeling fataal.’ Dat was de mantra van Alistair; hij had hun die woorden jarenlang ingeprent.

John en Briac gingen elkaar te lijf. Briac keek alsof hij vast van plan was om John te vermoorden, maar John liet zich niet kennen – hij kon waanzinnig goed vechten als hij zich concentreerde. Maar Quin zag meteen dat John boos was, en doodsbang voor de ontwrichter. Soms waren woede en angst om te zetten in nuttige energie, maar meestal werkten emoties in je nadeel. Ze leidden af en maakten dat je energie verspilde.

Opeens besepte Quin dat Alistair haar terug naar John had gedrongen en het nu tegen hen allebei opnam. Dat gaf Briac de kans om Shinobu aan te vallen. Het gezoem van de ontwrichter zwol aan tot een ondraaglijk volume.

‘Ik ga de ring gooien!’ schreeuwde Shinobu. Op hetzelfde moment ging de ontwrichter op Briacs borst af. Shinobu wierp de schijf een heel eind omhoog naar de dakspanten boven Quin en John terwijl de ontwrichter talloze felle elektrische vonken afvuurde. De vonken zoemden als een zwerm dolle bijen op Shinobu af.

Shinobu dook onder het salvo door naar de grond en rolde opzij. Bij gebrek aan menselijk doelwit sloegen de vonken in regenboogkleurige flitsen tegen de achterwand van het oefenlokaal uiteen.

‘Hebbes,’ riep John terwijl hij bij Alistair vandaan sprong en de vallende schijf aan zijn eigen zwaard reeg. Er viel een klodder pek van de metalen ring op een baal stro, die onmiddellijk in brand vloog. John stampte de vlammen

uit, maar de schijf viel omlaag en hij brandde zijn hand.

‘Shinobu!’ schreeuwde hij terwijl hij de ring weer naar het dak gooide. Hij sprong voor het lichaam van Quin om de vernietigende slagen van Alistair voor haar op te vangen en Shinobu wist de schijf aan de andere kant van de ruimte uit de lucht te grissen.

Quin probeerde haar zwaardarm heel even wat rust te gunnen, maar daar kwam Briac alweer aan met de ontwrichter. Vonken vlogen knetterend en gonzend op haar af.

Als ze die vonken tegen haar lichaam liet komen, zou ze ze nooit meer kwijtraken. Ze zouden haar niet doden, maar ze zouden wel haar einde betekenen. Een ontwrichtersveld was erger dan sterven... Quin kapte haar gedachten af. Ze stond op het punt een Zoeker te worden, iemand die verborgen wegen vond. Dit gevecht was het enige wat er nu bestond; de gevolgen waren van later zorg.

Ze sprong opzij, greep een klimtouw en zwaaide weg. De vonken van de ontwrichter suidsen voorbij en spatten zonder schade aan te richten tegen de muur achter haar uiteen.

Ze kwam achter haar vader weer op de grond terecht. Hij draaide zich meteen om en sloeg zijn zwaard uit tot een wapen met een smalle, gemene kling. Nog voordat ze goed en wel van het touw was gesprongen viel hij al aan: het zwaard sneed bij haar onderarm door haar trui en haalde de huid eronder open.

Er druppelde bloed langs haar arm en misschien deed het pijn, maar ze had geen tijd om daarover na te denken. Het hoge gejam van de ontwrichter zwol weer aan.

Inmiddels vocht Shinobu tegen Alistair. John had de schijf te pakken gekregen en liet hem rond zijn zweepzwaard draaien om zijn hand niet te verbranden terwijl hij opnieuw de vlammen op een strobaal uittrapte.

Briac draaide zich om en vuurde de ontwrichter nogmaals af, deze keer op John.

‘John!’ gilde Quin.

Hij smet de ring wild van zich af toen hij de vonken op zich af zag komen. Quin dacht dat hij weg zou springen, maar hij bleef als aan de grond genageld staan en staarde wezenloos naar de vonken.

‘John!’ gilde ze weer.

Op het laatste moment liet Shinobu zijn gevecht met Alistair voor wat het was om John opzij te duwen. De twee leerlingen vielen boven op elkaar op de grond, onaangetast door de ontwrichter. De vonken sloegen tegen de muur op de plek waar net Johns hoofd nog was geweest en losten met korte lichtflitsen op.

In haar paniek om John was Quin de schijf vergeten. De brandende ring stuiterde over de vloer, een spoor van vlammend stro achterlatend.

De ontwrichter stootte opnieuw een hard, jankend geluid uit. Quin zag het plezier op haar vaders gezicht toen hij nog een keer op John schoot.

John draaide zich om en verstarde. Hij staaarde naar de vlammen die op hem afkwamen, gehypnotiseerd door hun verschrikkelijke schoonheid. De gevolgen van de ontwrichter waren blijvend. Als de vonken je raakten, namen ze je geest over. Voorgoed. En John stond daar maar te wachten tot hij geraakt werd.

Ze zag dat Shinobu John opzij schopte om hem voor de tweede keer uit de baan van de vonken te krijgen.

John viel op de grond en bleef liggen.

Quin pakte de brandende schijf en stampte de vlammen uit die het ding over de vloer had verspreid. Voor het eerst tijdens het gevecht voelde ze woe-de opkomen. Haar vader moest telkens John hebben. Het was niet eerlijk.

Ze wierp de schijf naar Shinobu, rende de schuur door en bonkte zo hard tegen Briac op dat ze hem samen met de ontwrichter op het stro gooide. Er schoten vonken naar het plafond die in een wirwar van licht langs de dakspanten dansten.

Quin sloeg zo hard ze kon met haar zwaard naar haar vaders gezicht.

‘Afgelopen!’ riep Briac voordat ze hem kon raken. Quin volgde zijn bevel onmiddellijk op en liet haar zweepzwaard verslappen.

Shinobu ving de brandende schijf voor de laatste keer op. Quin keek naar de klok en zag tot haar stomme verbazing dat er slechts vijf minuten waren verstreken. Het voelde als een jaar. John kwam langzaam overeind. Iedereen hijgde.

Briac stond op. Hij leek het gevecht samen met Alistair zwijgend te beoordelen. Alistair glimlachte. Toen draaide Briac zich om. Licht hinkend liep hij naar de materiaalruimte.

‘Quin en Shinobu: ik zie jullie om middernacht,’ riep hij zonder om te kij-

ken. ‘Bij de hoge steen. Jullie hebben een drukke nacht voor de boeg.’ In de deuropening van de materiaalruimte bleef hij even staan. ‘John, jij hebt de anderen en zelfs mij vele malen verslagen, maar daar zag ik vandaag niets van terug. Kom rond etenstijd naar de meent. We moeten praten.’

En met die woorden trok hij de deur stevig achter zich dicht.

Quin en Shinobu keken elkaar aan. Quins woede was weggeëbd. Ze kon het wel uitschreeuwen van vreugde: ze had nog nooit zo goed gevochten, en vannacht zou ze de eed afleggen. Het leven waar ze al van jongs af aan naar had uitgekeken zou eindelijk beginnen. Maar tegelijkertijd maakte ze zich zorgen om John, die midden in de schuur naar de grond stond te kijken.